

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXVI. évfolyam 3. szám

2022. március

*„Minden imádságokban és könyörgéseitekben
imádkozzatok mindenkor a Lélek által, és legyetek
éberek, teljes állhatatossággal könyörögve valameny-
nyi szentért.”*

Efézus 6:18

Egyházunk 2022. évi jeligéje:

„De én és az én házam népe az Urat szolgáljuk!” Józsué 24:15

Tervezett programjaink ebben a hónapban:

4-én **Világimanap**

6-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor úrvacsorai istentisztelet
lesz: **Hinni a reménytelenség ellenére is (Róma 4.)**

11-13-ig **MIX Tavaszi 20+ Konferencia**

13-án, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz:

Megigazult vagy önigazult? (Róma 5.)

20-án vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **Aki meghalt, majd feltámadt Krisztussal (Róma 6.)**

27-én vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet lesz: **Én és a törvény (Róma 7.)**

Rendszeres programjaink:

Kedden 18 órától **imakör** a Zoom-on,

Csütörtökön 17 órától a Tompa M. utcában **Biblióra**, és Zoom-on is
Pénteken 16 óra **Bibliakör Drávaszabolcson** a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)

Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett,
az istentiszteletet közvetítjük a gyülekezet Facebook oldalán:
<https://www.facebook.com/pecsimetodista>, vagy

<http://pecsimetodista.hu/> honlapunkon

Mindkét helyen vissza is nézhetők az alkalmak.

Vasárnap 15⁰⁰ órakor **Hidason** istentisztelet.

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 15 órakor **úrvacsorai istentiszteletünk** van az **evangélikus imateremben**

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

*****

*Bárcsak mélyen belevésődne az emlékezetünkbe ez a szeretet, és ez az a jó,
ami velünk történt, beleíródna a szívünkbe.*

J. M. DILHERR

Születésnaposoknak

Vezess, irányíts és formálj tetszésed szerint. Adj nekem tisztánlátást, Lelket és igazságot, hogy orcádhoz hasonlónvá váljak, és meglássák az emberek, hogy erőm tebenned van, és te pajzsom vagy.

M.S. Rieger

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

Búcsúzunk Dobozy Edgártól

Gyülekezetünk tagjának, Dobozy Péternek az édesapjától, Dobozy Edgártól vettünk végső búcsút 2022. február 1-én. Így emlékeznek rá a hozzá közel állók:

Edgár 1967. március 31-én született, fiú ikerpár „idősebb” tagjaként. Nevének jelentése: „vagyon, dárd, örökség”. Ikertestvére Edvin pedig nevének jelentése alapján: „az örökös barátja”. Csodálatos, szeretetteljes, féltőn óvó, meleg családi fészekben cseperedett, szoros ikertestvéri kapcsolatban. A legfontosabb kérés az ikerfiúk felé az volt, hogy nagyon szeressék egymást, tartsanak össze, mert a legfontosabb a család. Kicsiként volt néhány titkos szavuk, együtt jártak óvodába és általános iskolába, a foci közös szenvedélyük volt.

A középiskolában már külön váltak az útjaik, a Versegly Ferenc Gimnáziumban más-más osztályba kerültek. Edgár humán irányultságú volt, Edvin reál. A gimnáziumban osztálytársai szerették. Szemlélődő, elgondolkodó, szorgalmas, nagyon izgulós fiú volt. Az érettségi bankett után egyik metodista osztálytársával ment el Bibliaórára először. Sokszor meg sem szólalt ezeken az alkalmakon, de egyre jobban megérintette az Ige. Kaposzsekcsői csendesnapokon, Újszászon Zoli és Erika, a katonaságnál egy keresztény fiú mellett egyre jobban megismerte Istent.

Nyíregyházán a Bessenyei György Tanárképző Főiskolára került történelem-német tanári szakra. Hétvégenként hazajárt, és töltekezett szüleinél szeretettel és Zoliéknál az Igével. Eda számára Isten a világegyetem

legszeretőbb lénye lett, megértette Jézus szeretetáldozatát, és a Szentlélek szerepét, és egy felfokozott örömben élte a napjait.

Ezt az örömujjongást adta át egy bizonyosságtevő levélben későbbi feleségének, aki Őt egy különleges, figyelmes, szokatlan, gátlásos, okos, sziporkázó, vicces, udvarias fiúnak ismerte meg egy külföldi tanulmányi kiránduláson. Gyakori levelezés, rendszeres beszélgetés, a kölcsönös vonzalom közben Mária megtért. Közös életutat terveztek, a szerelem és a hármaskör boldog biztonságában 1991. augusztus 10-én összeházasodtak.

Nyíregyházán kezdték az életüket. Edgár német nyelvtanárként középiskolában tanított. Közel érezte magához ezt a korosztályt. Szinte minden hétvége utazással telt, hol Szolnokra, hol Kazincbarcikára. Ápolták a kapcsolatot a családdal és a keresztyén testvérekkel. Esküvő után egy évvel megszületett fia, Péter, majd amikor Péter egy éves lett, keresve és követve Isten akaratát, Abonyba költöztek, közelebb a családjához, és közelebb a lelki testvérekhez, Kurdi Zoliékhoz.

Egy év általános iskolai tanítás után ismét középiskolásokat tanított az abonyi Kinizsi Pál Gimnáziumban. Nagyon élvezte. Zoliékkal és más abonyi fiatal családdal szoros barátságban folyt az élet. 1996-ban megszületett második gyermeke, Noémi. A szolnoki metodista gyülekezetbe jártak Istentiszteletre. Edgár gyerekórákat tartott.

2000-ben elvesztette édesapját. Ebben az évben Abonyból Szolnokra költöztek, egy időre elhagyta a tanári pályát. Érdekelte a német fordítói vállalkozás, illetve pártfogóként is szívesen kipróbálta volna magát.

2001-ben diagnosztizálták nála a Sclerosis Multiplex betegséget, ami nem okozott súlyos tüneteket, de jóval fáradékonyabb volt mindig, mint egy átlagember. Úgy mondta, hogy „alligátor” üzemmódban él, kis megpihenés (töltődés) után megint bírta egy darabig. Amikor SM beteg lett mindent megtett, ami rajta állt, hogy a külső feltételekkel nyújtsa az időt, ami adatott neki, semmilyen káros szenvedélye nem volt. Fia 9, lánya 5 éves volt akkor. 2003-ban visszatért tanítani a Kinizsi Pál Gimnáziumba. Szegeden német - nemzetiségi német mestertanári diplomát szerzett. 2016-ban a pedagógus portfóliót is megírta családja érdekében.

Hála az Úrnak, azóta 20 év eltelt. A betegség nem hatalmasodott el. Jól kezelhető volt. Főleg az SM betegsége miatt kezdett el naplót írni. Szerette volna megőrizni a hétköznapi örömeit, emlékeit az unokáknak. Egyébként is sokat írt. Az írásaiban tudta kifejezni a megértett Igék

jelentőségét, az Istenről kapott kijelentéseit. Sok írását félretette, majd újrafogalmazta.

Egyszerre élt passzív és aktív életet. Hétköznapi, munka után leheveredve pihent, készült, javított, vagy feladatlapokat szerkesztett, levelezett. Csütörtökönként, amíg nem volt járványhelyzet, részt vett a szolnoki Gedeonita Társaság börtönmissziójában. Nemrég bekapcsolódott a Mécses Szeretetszolgálat levelezőmunkájába. Házikör vezető volt az abonyi cigánygyülekezetben, ezt a munkát több mint 25 éven át nagyon hűségesen csinálta. Lelkészek jöttek-mentek a szolnoki gyülekezetben az áthelyezések miatt, Edgár volt a stabil pont a cigány testvérek életében. A roma házikör teljes szabálytalanságban, a legnagyobb szabadságban, inkább csak látogatószolgálatban zajlott, teljes természetességgel, engedve az élet menetének, az együttlét vágyának. Edgár nem erőltetett rá semmit a testvérekre, szelíd vezetőként azt szerette, ha az együtt töltött időben a sok nehézséget, fájdalmat, örömet „kiterítve” a közösségben igazán nyitott szívvel tudják ezeket Isten elé vinni imában. Ha valaki épp nem volt ott, az nem volt baj, mert így gondolt rájuk: „mindenki hiányzik, aki épp távol van, mégis mindenki megvan, mert a szívünkben úgy marad meg, megbújva, mint mi Krisztussal elrejtve az Istenben.”

Nem azt mondhatnánk rá, hogy habzsolta az életet, hanem, hogy habzsolta az Istent. „Na, ebből a napból is kihoztam a legtöbbet!”- mondta mindig, és elmesélte az Isten-élményeket. Élménygyűjtő volt. Különösen sok időt töltött édesanyja megvidámításával. Minden nap járt nála, étkezett nála, pihent nála. Ha több napra elutaztak, írásokat, fényképeket, édességeket rejtett el, hogy minden napra legyen anyukájának egy kis meglepetés. Az „özvegyekre, árvákra” rendszeresen gondja volt, sokakra számtalan módon figyelt.

Kis hagyományokat teremtett, amiknek az ismétlése ünneppé változott pl. apa-lánya nap, Barcika felé megállni a kistemplomnál, csokit elrejtteni a gimiben, amikor ügyeletes volt, este megmasszírozni a felesége lábát. A gyülekezetben a testvérek hátát szívesen megmasszírozta, bárkinek a felesleges holmiját elszállította. Ezzel a jelmonddal élt: „Tedd azt másokkal, amit magadnak kívánnál”. Nagyon szeretett autót takarítani. Ezt az apukájától tanulta. Szeretett mindent játékosan csinálni, közvetlenül, fesztelenül viselkedni.

2021-ben ünnepelték Máriával a 30. házassági évfordulójukat. 2022-ben várta I. unokája megszületését. Várta a 30. évet a tanári pályán, és

kicsit pihenni készült utána. Szeretett volna fiának, lányának segíteni lakásfelújításban, építkezésben.

Mi sem értjük, nem vártuk az elmenetelét, a gyógyulásában reménykedtünk, sírunk, szomorúak vagyunk, pedig mindnyájan jól tudjuk - és ez vigasztal bennünket -, hogy Edgár célba ért, megkapja a hervadhatatlan koszorút, s Ő már részese annak, „amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett.” 1 Kor.2.9

Edgár rengeteg területén győztese volt az életnek, de ezeket a győzelmeket már közvetlenül Jézussal ünneplik. Áldott legyen az Úr neve a sok ajándékért, amit rajta keresztül ebbe a világba adott!

„Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene; Aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.” 2 Kor 1:3-4

Madagaszkár

Február folyamán gyűjtést rendeztünk gyülekezetünkben a madagaszkári testvérek részére: 290 ezer forint jött össze. Köszönjük mindazoknak, akik adományukkal segítettek ezt. A madagaszkári lelkész leveléből idézünk:

„Urunk nevében üdvözöllek titeket, és legyen veletek Isten békéje és kegyelme; nagyon köszönöm, hogy törődtek Madagaszkárral, és hajlandók vagytok segíteni azoknak, akik Madagaszkár déli részén mélyszegénységben élnek.

Hadd mutakozzam be először, a nevem Ratovohery Jean Aimé, fő munkaterületeim: egy középiskola, és egy angolt és kommunikációt oktató egyetem vezetése, az Alpha school; Madagaszkár Antananarivo fővárosának egyik leghíresebb iskolája, 1997 óta működik, és hatalmas eszköz, amelyet Isten általa használt, hogy megnyerje magának népét, és azóta már néhány ezer ember, különösen fiatalok ismerhették meg az Urat. 2013-ban kiválasztottak, hogy vegyek részt egy keresztény vezetői képzésen a Haggai Institute-on keresztül, amely Hawaii-ban, az USA-ban található. Itt megismertem a United Methodist Church-

et is. Hazatérve úgy éreztem, hogy Isten egy gyülekezet létrehozására vezet. Írtam a Globális minisztériumnak, és a képviselői eljöttek Madagaszkarra, majd az UMC Madagascar-t hivatalosan is bejegyezték a kormány által. 2018-ban pedig a munka hivatalosan is elkezdődött. Most már laikus pásztorként vezetem a mintegy 100 tagot számláló közösséget.

Áldás, hogy egy olyan gyülekezettel vehetünk fel partneri kapcsolatot, mint az öné, hogy kiterjesszük Isten országát, és Isten követeként segítsük a rászorulókat; nekünk is nagy örömeinkre szolgál majd, hogy meghívjuk Önt egy nap Madagaszkarra konferenciát, vagy valami hasonlót tartani. De ha valaki szeretne eljönni ide rövid, vagy hosszú távú misszionáriusként szolgálni, azt szívesen vennénk, mivel itt sok az aratnivaló, de kevés a munkás, így meleg fogadtatásban részesítjük őt, és mi mindent megteszünk, hogy segítsünk, például szállás és egyéb dolgok terén. Szívesen lennénk a kapcsolat-teremtés helye is.

Isten áldjon meg téged és családot, és kérlek, add át üdvözetemet minden gyülekezeti tagodnak, és nagyon köszönöm szépen mindannyiótoknak!

*****

1000 dolláros utalást kaptunk „MAGYARORSZAGI” megnevezéssel, amiről úgy gondolom, hogy a gyülekezetednek a küldeménye. Nagyon köszönöm, és szeretném megerősíteni, hogy arra fogjuk használni, hogy a Madagaszkar déli részén lévő gyermekeknek segítsünk. Bízom abban, hogy Isten fel fogja használni az ő akarata szerint, különösen arra, hogy lelkeket is megnyerjünk. A Te gyülekezeted is része ennek, ami igazi áldás. Majd tájékoztatunk Téged a pénz felhasználásának részleteiről, beszámolunk képekkel.

Még mindig a ciklon katasztrófa sújtotta emberekkel foglalkozunk, így visszatérünk erre március végén, vagy áprilisban, de erről tájékoztatni fogunk.

Köszönjük szépen az adományt! Isten áldja meg ottani szolgálodat, és add át üdvözetemet az egész gyülekezetnek!

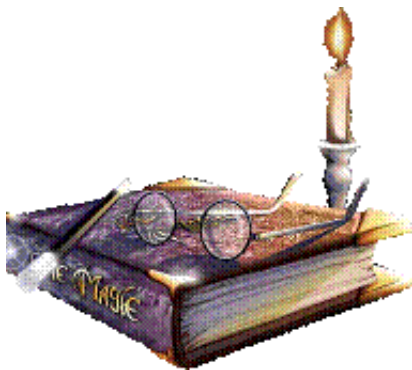

Rád bízom

Inkább csak hagyom,
hogy te tölts el engem
cselekvő önmagaddal,
éltető Uram.

Emberi erőlködés
és görcsös akarás helyett
inkább csak
rád bízom magam.

Üres kis semmi-létem
a kezedbe teszem,
hogy kezekben
áldássá legyen mégis
az életem.
Ámen

HAJDÚ ZOLTÁN LEVENTE

8. *Ne lopj!*

Az ember tulajdona is védelemben részesül. Bár a tulajdon nagyon problematikussá válhat az egyén életében és az emberi közösségekben az egymás közötti viszonyban, mégis az emberi élethez szükséges dolgok közé tartozik, és ezért Isten megvédi azt.

E parancsolat álláspontja és a tizedik parancsolattal - a megkívánás tilalmával - való átfedése alapján, a Tízparancsolat magyarázásának története során gyakran az a vélemény fogalmazódott meg, hogy ez a parancsolat eredetileg csak az emberrablást tiltotta meg. A II. Mózes 21:16-ban található igehelyre hivatkoztak, ahol az áll: „Ha valaki embert rabol el, akár eladta már, akár még nála van, halállal bünhődjék”. Azonban az a héber szó, amelyet itt a *lopás* fogalmára alkalmaznak, gyakran dolgok és állatok ellopására vonatkozik. Ezért újabban ismét a hagyományos magyarázathoz tértek vissza, hogy itt teljes általánosságban és széleskörűen a lopás tilalmáról van szó.

Isten megvédi a lét alapfeltételeit, és ezzel az emberek szabadságát azáltal is, hogy megvédi a tulajdonukat. Az a társadalom, amely megfosztja

az embereket annak lehetőségétől, hogy az élethez szükséges dolgokat tulajdonuknak nevezzék, megtámadja az emberi létüket is. Az a mondas, hogy „a tulajdon az lopás”, tehát nem hivatkozhat a Bibliára. Ezzel szemben, az Alkotmány 14. paragrafusának 2. bekezdésének szereplő ismert szöveggel lehetne ezt feltétlenül kifejezni, amely így hangzik: „A tulajdon kötelez. Használata egyúttal a közjót szolgálja is tartozik. Jogtörténeti szempontból tekintve, e mondatok kétségtelenül bibliai ösztönzésre vezethető vissza. És ahol egy állam ilyen szabályzatokat valósít meg, amelyekkel segítenek abban, hogy ezt az alapelveket a gyakorlatban átültessék (pl. progresszív adózás által), ez bibliai szempontból igazolható. Mert ott, ahol gazdagság másoktól elvonja létük feltételeit és életterüket, ott igazságtalanná válik, és az Ószövetség prófétái nem fáradnak bele abba, hogy rámutassanak arra, hogy ez ellentétes Isten akarásával.

„Jaj azoknak, akik házat házhoz ragasztanak, és mezőt mező mellé szereznek, míg hely sem marad másnak, és csak ti laktok ebben az országban!” - kiált Ézsaiás (5:8). Az is, ami törvényes szerzeménynek látszik, válhat igazságtalan (jogtalan) birtokká, ha a társadalmi viszonyok egyeseknek megengedi, hogy másokat kizsákmányolhasson. Ez áll Ámos 5:11-ben: „Mivel ti kihasználjátok a nincstelent, és gabonaadót szedtek tőle, ezért bár faragott kőből építtetetek házakat, nem fogtok benne lakni, bár gyönyörű szőlőket ültettetek, nem isszátok azok borát.” És a Jeremiás 22:13-ban a király szemére vetik: „Jaj annak, aki nem igaz úton építi házát, és felső szobáit jogtalan módon, ingyen dolgoztatja embertársát, és a munkájáért nem fizet bért!” Ezzel pedig egy olyan problémát érint az ige, amely a monarchia megszüntetésével semmiképpen nem oldódott meg. A lopás tilalma tehát nem mindennek nyújt védelmet, amit formálisan törvényesen (legálisan) szerzett meg valaki, hanem éppen azt is meg akarja akadályozni, hogy azt, amire az embereknek életterük megléte és létfeltételeik biztosítása érdekében szükségük van, legális trükkökkel és kizsákmányoló módszerekkel tőlük elvegyék. Ehhez egy társadalomnak működő jogrendszerre van szüksége, és erről szól a következő parancsolat. Csak az tud szabadon élni és cselekedni, akinek nem kell aggódnia azon, hogy elveszik tőle tulajdon javait. Hogy ez lehető legyen, erről akarna gondoskodni a 8. parancsolat.

DR. WALTER KLAIBER: SZABADSÁGRA ELHÍVVA
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Lelkészfelések köszöntése

„Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múltakon tünődjétek! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok.” Ézsaiás 43:18-19

Január 20-án hagyományosan köszöntöttük a lelkészeink feleségét (házastársát), így Kurdiné Erikát és Sztupkainé Zsuzsit. Köszönjük, hogy férjeitek mellett álltok, és támogatójátok sokrétű feladataikban. Ezzel az áldással köszöntünk titeket:

Áldjon meg Isten
a kelő nap első sugaraival,
a reggel kávéillatú békéjével,
az új nap rád váró lehetőségeivel;

Áldjon meg Isten
a dolgozó órák izgalmával,
az alkotás szép szabadságával,
a találkozások ajándékaival;

Áldjon meg Isten
a hazatérés jóleső érzésével,
a közös vacsora hangulatával,
az egymásra figyelés örömeivel;

Áldjon meg Isten
az éjszaka puha csendjével,
az erőt adó békés álommal,
az új reggel reményével;

Áldjon meg Isten
a benne való bizalom erejével,
az egyszerűséggel megelégedő emberséggel,
a hétköznapi igazi csodáival,
s az ünnep teljes ragyogásával.

SOK SZERETETTEL
A PÉCSI-HIDASI KÖRZET TAGJAI

Előljárói csendesnapok

Február 2-a és 5-e között a Miskolc melletti Varbón tartottuk idén a metodista presbiteri csendesnapjainkat. Timothy Keller: „Gyülekezet a központban” című könyve alapján a gyülekezetépítéssel és a gyülekezet fejlődés kérdéseivel foglalkozott idén a konferencia. Főelőadója, a könyv fordítója Győri Péter Benjámín evangélikus esperes-lelkész volt. Az előljárói csendesnapon részt vett dr. Patrick Streiff püspök is. Az ország legkülönbözőbb pontjairól érkeztek a testvérek, gyülekezetünkből ketten tudtak részt venni ezen az alkalmon.

Pénteken, 4-én délután az alsószolcai gyülekezetbe látogattak el a konferencia tagjai, ott a cigány testvérekkel egy dicsőítő istentiszteleten vettek részt.

Szombaton, február 5-én délelőtt a Miskolci Metodista Gyülekezet templomszentelő istentiszteletére került sor.

Metodista templom felszentelése Miskolcon

Ézsaiás próféta könyvének 6. fejezete alapján prédikált dr. Patrick Streiff püspök a Miskolci Metodista Gyülekezet templomszentelő istentiszteletén február 5-én szombaton délelőtt.

“Valójában a szolgálatba hívó Istenre figyelünk, és őt ünnepeljük ma, akinek szent jelenlététől Ézsaiás szinte megretten. Az Úr azonban megtisztítja szolgáját és felteszi az elhívó kérdést, amely ma nekünk szól. Ki az, aki kész igent mondani, elindulni az Úr szolgálatába?” – hangsúlyozta a püspök.

Az istentisztelet kezdetén a bevonuló püspök a Bibliát, dr. Khaled László szuperintendens a keresztlői készletet, Kovács Zoltán miskolci lelkipásztor az úrvacsorai kelyhet hozta előre, és helyezte az Úr asztalára.

A liturgiában szolgáltak Csernák István korábbi metodista szuperintendens, Szuhánszky István korábbi miskolci metodista lelkész és Szabóné Papp Klára nyugdíjas lelkész. Az ökumenikus kör részéről szolgáltak Orosz Atanáz görög katolikus püspök, valamint a református, evangélikus testvéregyházak lelképásztorai.

A mintegy 100 fős ünnepi eseményen részt vettek a Vezetői Konferencia laikus és lelkészi tagjai,

“A szentelés szinte történelmi pillanat, hiszen a Miskolci Körzetben még a kilencvenes évek végén született meg a látás, a gondolat egy új templom építésére. Kegyelmi ajándék Isten házáat megépíteni, ez ősi bibliai tanítás. Hálásak vagyunk a tervező Jávor András, a kivitelező, a műszaki ellenőr munkájáért, a támogatókért, a miskolci gyülekezet türelmes hűségéért és Kovács Zoltán lelkész munkájáért az elmúlt években. Sok gyümölcsöző lelki áldást kívánunk az egész gyülekezetnek ezen az új helyen.” – fogalmazott Khaled László szuperintendens.

Az istentisztelet szeretetvendégséggel fejeződött be.

(A templomszentelő és a zsolcai istentisztelet megtekinthető az egyházunk facebook oldalán.)

Februári püspöki körútja utolsó állomásaként dr. Patrick Streiff püspök vasárnap délután felavatta a Debreceni Metodista Gyülekezet imaházát. Az ünnepi istentiszteleten több mint harmincan voltak együtt az épületben, amelyben két éve folynak az átalakítási és felújítási munkálatok.

„De ha nem tenné is...”

Különösen nem szeretem a kiemeléseket, a „kedvenceket”, mert azokat inkább a pillanatnyi hangulat kifejezésének tartom, legyen szó muzsikáról, étkezési fogásról, könyvről, vagy bibliai ígéről. Ugyanakkor van néhány pillanat, illat, hangulat és igevers, amely többször eszembe jutott már az elmúlt évtizedek során. A szerkesztők kérésének eleget téve most Dániel könyvéből választottam egy bibliai igeverset - hozzátéve, hogy

nem tartom ezt más igékhez viszonyítva találóbbnak az évfordulóhoz, vagy fontosabbnak más igehelyeknél: „De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az arany-szobor előtt, amelyet felállítottál,” (Dániel 3:18) Az egyik első emlékem erről az igeversről, hogy egy olyan kötőszóval kezdődik, amelynek ilyen használatáról kifejezetten tanultam, hogy nem helyes. Éreztem, hogy különleges és fontos dologról lehet itt szó, ha a nyelvi szempontból is igényes könyvben mégis így szerepel. Tetszett az az erő, határozottság is, amely sugárzik ebből az egy mondatból. Hetykének, magabiztosnak és kissé pimasznak is tartottam a Sadrak, Mésák és Abéd-Negó triót, amiért mertek így beszélni az uralkodóval - és ez a nem öncélú, magabízó vakmerőség még ma is lelkesíteni tud. Szilárd és magától értetődő hit bizonyága ez a kiállás, amely egy feljelentés nyomán feltett kérdésre adott, erőt sugárzó válasz. A halál árnyékában így kifejezett ellenállás olyan bizonyágtétel Isten hatalmáról, amely örök érvényűen ad útbaigazítást minden kételkedőnek, útkeresőnek. Mindig magával ragadott a döntés ereje és az a következetesség, amellyel ez a három férfi felvállalta a döntést és annak nyilvánvaló következményeit is. Nem inogtak meg, világosan tudtak dönteni egy olyan helyzetben, amelyben nem kérdés, hogy mi kellett volna legyen a racionális - és talán nem megbotránkoztató, ha azt írom, hogy megszo-kott - reakció, teljességgel érthető egzisztenciális okokból. Gyakran kérdeztem és kérdezem magamtól, hogy képes lennék-e, akár ennél kevésbé kiélezett helyzetben, hasonlóan dönteni, és erről bizonyágot tenni.

Az igevers, és a teljes történet tanulsága is örök érvényű. A múltban és a jelenben is naponta adódnak helyzetek, amikor keresztények hasonló élet-halál kérdéssel szembesülnek, akár közvetlen, akár közvetett értelemben. A szíriai vagy az egyiptomi keresztények mindennapos kiállása egészen hasonló a három férfi helyzetéhez. A világ kevésbé kiélezett problémáival foglalatосkodó keresztény közösségek és hívek - ide sorolom magamat, magunkat is - egyaránt kerülhetnek hasonló hitvallási helyzetbe, de - talán a problémák kevésbé életbevágó volta miatt - úgy tűnik, a bizonyágtétel nehezebb, és legalábbis itt, mifelénk szinte alig hallható...

Figyelmeztetés, biztatás és egy bizonyos számonkérés is van ebben az igében, ami nekem leginkább a tiszta, világos értékítéletről, annak erejéről, az életeket, rendszereket átalakítani képes voltáról szól ma, 2019 tavaszán. Érzem hitem gyengeségét, de főként Isten hatalmát és szeretetét, ebben az igében is. Annál inkább, mert tudom, hogy Isten megteszi. Megtette Krisztusban és Krisztus által az egész világért, benne értem is.

Minden nap megteszi, amiben kell, és ahogyan kell. Szégyellem magam, ha nem merek valóban bízni ennen az ígéletben.

Ez az ige (is) sokakat erősített a múltban, és ma is. A Bibliatársulat munkájának, az ott szolgáló, és sokszor a „de nem tenné is” meggyőződéssel dolgozó munkatársainak is köszönhető, hogy ez ige évtizedek óta eljuthat a megfáradtakhoz, bizonytalanokhoz, gyengékhez, urakhoz és uralkodókhoz - mindannyiunkhoz.

TARR ZOLTÁN - CSONTJAIMBA REKESZTETT TŰZ
(VALLOMÁSOK A BIBLIÁRÓL) CÍMŰ KÖNYVBŐL, MELY
A MAGYAR BIBLIATÁRSULAT ALAPÍTÁSÁNAK 70. ÉV-
FORDULÓJÁRA JELENT MEG

Egy csepp emberség estékből

Egy bibliai idézetet hoztam magammal Márk evangéliuma 8. fejezetéből:

„Aki meg akarja menteni a maga életét: elveszíti azt; aki azonban elveszíti az életét én értem és az evangéliumért, megmenti azt” - mondja Jézus.

Ez a kijelentés hatszor olvasható az evangéliumokban, különböző variációkban. Nyilván egy nagyon mély hatású, sarkalatos Jézus-mondásról van szó. Az ember először a vértanúság fenyegető lehetőségének előjelzését hallja ki belőle; de általánosabb, szélesebb érvényű megszólítást érzek benne. Hiszen mindnyájan élni szeretnénk, valódi, tartalmas és gazdag életre áhítozunk. Lobog, lüktet, hajt bennünket az igazi élet utáni vágy. Ez a jézusi szó pedig arról beszél, hogy rossz helyen keressük az életet. Azt gondoljuk, hogyha mások fölébe kerekedünk, ha ebben az örökös emberi tülekedésben, amelyik a több pénzért, a magasabb pozícióért, a nagyobb hatalomért folyik, előbbre jutnunk sikerülne, akkor élnénk igazán. Szinte alig látok kivételt, akinek szíve mélyén nem motoszkálna ez az ösztönös örület. Magamban is újra és újra felfedezem. Pedig tudhatnánk, hogy ez nem igaz. A materiális dolgok hajszolása, vagy elérése folyamán érezzük, hogy életünk egyre üresebbé, tartalmatlanabbá válik: ez nem az az élet, amit tulajdonképpen keresünk. Az igazi élet értékeit másik piacon árulják. Még valami azonban hozzátartozik ehhez a vallomáshoz. Annak beismerése, hogy én magam képtelen vagyok ennek az útnak a bejárásához. Több mint negyvenévi együttélés után egy éve veszítettem el a társamat,

feleségemet. Úgy érzem, más ember lettem azóta, nagy mélységeket kell bejárnom. De ez a jézusi kijelentés rendkívül felerősödött ebben az időben, nem elbizonytalanodtam, hanem még biztosabbá lettem a tapasztalatban, hogy erre a Jézus-szóra fel lehet fűzni egy egész életet: órá figyelni eligazító világosságot, életgazdagságot ad minden időben.

DR. HECKER FRIGYES
NYUGALMAZOTT METODISTA SZUPERINTENDENS

A hit próbája

Van egy gyönyörű Cherokee indián legenda a hitről, amely így szól:

Az apa kiviszi a fiát az erdőbe, beköti a szemét és ott hagyja, egyedül. A fiúnak egész éjjel egy farönkön kell ülnie, anélkül, hogy levehetné a szemkötőt, amíg a nap sugarai fel nem ragyognak és reggel nem lesz. Nem tud és nem is akar segítséget kérni senkitől.

Ha kibírja az éjszakát anélkül, hogy összeomlana, férfi lesz belőle. Ez az egyetlen dolog ami a fejében jár.

A kisfiú egyértelműen retteg, sok furcsa hangot hall maga körül. Bizonyára gonosz szörnyek, vannak körülötte. Talán még veszélyes emberek is, akik bánthatják őt. Éjszaka erősen fúj a szél, rázza a fákat, de bátran folytatja, nem veszi le a szemkötőt. Végül is csak így lehet férfivá válni!

Végre egy ijesztő éjszaka után előbújik a nap, és leveszi a szemkötőt. Ekkor veszi észre, hogy az apja mellette ül a törzsön. Egész éjjel örködött, hogy megvédje a fiát a veszélytől. Ott volt az apa, ha a fiú nem is tudott róla.

Mi sem vagyunk egyedül. A legfélelmetesebb éjszakában, a legmélyebb sötétben, a legteljesebb magányban is ott van velünk Isten, és vigyáz ránk - ülve a fatörzsön mellettünk.

Higgy, benne!

INTERNET

Zákeus a cseresznyefán

Ökumenikus közösségnek hívtak meg előadást tartani. Hozzá is szól-
tak. Többek között egy 40 körüli fiatalember szintén felállt. Nem annyira
az fogott meg, milyen egyszerűen mondta el, mit jelent neki ma Jézus
követése, és hogyan próbálgatja családjával együtt, hanem az, ahogyan
mondta. A kimondhatatlant aligha lehet kimondani, a leírhatatlant leírni,
de talán ez a szó közelíti meg legjobban: sugárzott. S ez tette hitelessé
mindazt, amiről beszélt. Láttam, mások számára is.

Az összejövetelről elmenvén belém karolt, rám mosolygott, s azt kér-
dezte: megismerem-e?

Látva zavaromat bemutatkozott. Abban a pillanatban megjelent előt-
tem egy loboncos hajú, csapzott, nyegle ifjonc, egy régen hallott hívő
barátom minden ellen lázadó fia, aki miatt az apja, az ébredési időkben
lelkes munkatársunk, annyit szomorkodott és panaszkodott, vagy éppen
tanácsot kért. De ugyan ki és mit tudott volna tanácsolni a bibliai tékozló
fiú apjának, ha az effélet kért volna, mit tegyen a fiával, hogy ne durcás-
kodjék, ne kérje ki az örökségét, ne költözzék távoli vidékre, s ne éljen
kicsapongó életet.

A fiatal férfi láthatta arcomon a csodálkozást és az öröm váltakozását,
s azt, hogy késő este lévén sietnék, megkérdezte:

– Hazavihetem? Itt az autóm.

Megköszöntem a gyorsabb hazaérkezési lehetőséget, így a kocsiban,
majd házunk előtt ebben üldögélve mondta el azt, amit csak leírni tudok,
de sugárzását hozzáadni nem. Néhány szóval beszámolt, hogy azért csak
elvégezte a főiskolát.

– Diplomát szereztem, ha nem is kitüntetéssel, tűrhető állást is, de
hülyeségemről nem tudtam leszokni, legkevésbé lányvadászataimról, az
akkor már özvegy édesanyám szomorúságára, aki gyakran mondta, mon-
dogatta, úgy látszik, öregapád vadász szenvedélyét örökölted, de annak
legalább volt valami haszna. Ma már tudom, valami önbizonyításféle le-
hetett ez nálam. Alacsonyabbra sikerültem, mint szerettem volna.

Egy ilyen cserkészés közben ismerkedtem meg – folytatta – egy sze-
líd, szép lánnyal. Amikor megtudtam róla, hogy valami hívő közösségbe
jár, elhatároztam, megmutatom, hogy azok se különbek, mint a többiek,
ahogy rám-rám prédikáló apám állította, amíg élt. Szóval mindent beve-
tettem. Ő szívesen, de tartózkodóan fogadta nyegle bókjaimat, virágaimat,
kísérgetéseimet. Jó fél évbe telt, amíg egy szép tavaszi napon rá tudtam

venni, hogy kiránduljon velem a Dunakanyarban lévő kis faházás telkünkre, piknikre. Kikötötte, hogy a szendvicseket ő hozza. Megvallom, nem minden sanda szándék nélkül csábítottam ki oda.

A napsugaras kertben egy nagy, éppen gyümölcsét érlelő fa alatt a kerek kőasztalra csomagolta ki a magával hozott elemózsiát. Ám amikor meglátta a feje fölött pirosuló cseresznyéket, arra kért, másszak fel a fára néhány marokért.

- Jó lenne ráadásnak, úgylis elfogyott már bennünk a C-vitamin – nevetett rám. Én feltornáztam magam, s a fa hegyéből dobáltam az érett szemeket piknikes kosarába, és kakaskodva igyekeztem szórakoztatni éretlen bemondásaimmal, célzásaimmal.

Egyszer csak megszólalt.

- Most már lejöhetsz Zákeus, kész az uzsonna. Amíg a fáról lekászálódtam, eszembe jutott valami gyermek-istentiszteleti töredék a kistermetű, fára mászó Zákeusról. A vámszedőről. Derengett, hogy amikor Jézus lehívta és meglátogatta, az úgy meghatódott, hogy mindent visszaadott, amit másoktól kizsarolt, még meg is tetézte. Méregbe gurultam. S amíg dühösen lecsúsztam, alaposan felhorzoltam a lábam, valami jó visszavágáson törtem a fejem. De alig hogy lehuppantam, már nyújtott felém egy szendvicset:

- Sonkás. Szereted? Akarod?- és búzavirág-kék volt a szeme. Hol őt, hol kinyújtott tenyerén a szendvicset néztem, és olyasmit éreztem, amit még soha. Kibukott a számon:

- Igen, szeretem és akarom, de csak veled együtt. Amikor láttam, hogy szemében kialszik a fény, hozzátettem: szendvicsestől feleségül akarlak.

Mire ő:

- Jól van Zákeusom, én is megszerettelek. Hozzád is megyek, de csak egy év múlva.

- Miért csak egy év múlva? – kérdeztem kissé sértődötten.

- Azért, mert Zákeusnak is volt egy s más elintézni valója, mielőtt üdvösségre jutott háza népével együtt. Nem olvastad soha az evangéliumot?

- Valamikor olvastam – nyögtem, s mondtam valamit gyermekkoromról és apámról.

No nem részleteztem, vártam egy évet, nagyon hosszú évet. Ebben a várakozásban, s a vele való beszélgetések melegében, a közösségben, ahova befogadtak, ahol tüskéim ellenére körülszeretgettek, hozzá- és hazataláltam. Most már üdvössége van a házunknak. Így mondta Jézus Zákeusnak?

– Igen így mondta – válaszoltam, majd elhallgattunk. Ő törte meg a csendet.

– Ne haragudjék, hogy életemmel untattam. Sietek haza. Harmadik gyerekünkkel van GYES-en a párom. Vár még egy kis házimunka és ők. - Újra felsugárzott, aztán kiségitett a kocsiból. Megöleltük egymást.

– Isten áldja meg! – mondta, és már indított is.

Néztem utána, amíg a piros lámpáig láthattam. Éreztem, hogy az Isten ezen az estén éppen azt tette velem, amit fiatal barátom kívánt nekem.

GYÖKÖSSY ENDRE

Lehetetlenek kapujában

Lehetetlenek kapujában,
közel lévén a csüggedéshez,
lelkünk felé egy Ige szárnyal:
„Istennél minden lehetséges”.

FÜLE LAJOS

Megszentelni az ünnepnapot

A Tízparancsolat nem követeli meg, hogy dolgozzunk, viszont arra van benne parancs, hogy a munka után megpihenjünk. Ez éppen a fordítottja annak, ahogy mi gondolkodni szoktunk. A harmadik parancsolat értelmében a munka egészen magától értetődő dolog, Isten azonban tudja, hogy a munka olyan hatalmat nyer az ember felett, hogy nem tud nélküle megenni, mindent a tevékenységétől vár, s ezen felül Istentől megfélelkeznek. Ezért parancsolja Isten, hogy az ember pihenjen meg a munkáját követően. Nem a munka tartja fenn az embert, hanem egyedül Isten. Nem a munkától él az ember, hanem egyedül Istentől. „Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őröző. ... Annak, akit ő szeret, álmában ad eleget” (Zsoltárok könyve 127, 1,2), mondja a Biblia mindazok ellenében, akik a munkát teszik vallásukká. Az ünnepnap nyugalma a látható jele annak, hogy az ember Isten kegyelméből és nem a munkából él. ...

Az ünnepnap nyugalma az ünnepnap megszentelésének elengedhetetlen feltétele. A munkagéppé lealacsonyított, megfáradt embernek nyugá-

lomra van szüksége, hogy hagyja gondolatait rendeződni, érzéseit megtisztulni, és akaratát új célok felé irányulni.

Megpihenni a munka után

Az ünnepnap nyugalmának tartalma az ünnepnap megszentelése. Az ünnepnap megszentelése az istentiszteleten Isten igéjének hirdetése, s ennek az igének a készséges és tiszteletteljes meghallgatása által történik. Az ünnepnap megszenteltetése a keresztyén igehirdetés hanyatlásával kezdődik. Ez tehát elsősorban az egyház, és főképp a tisztségviselők bűne. Így az ünnepnap megszentelésének megújulása az igehirdetés megújulásával kezdődik.

Jézus megtörte a szombati nyugalom zsidó törvényeit. Ezt a szombat valódi megszentelése érdekében tette. A szombat nem azáltal szentelődik meg, hogy mit tesznek, vagy mit nem tesznek az emberek, hanem azáltal, amit Jézus Krisztus cselekedett az ember üdvösségéért. A régi keresztyének éppen emiatt tették a szombat helyére Jézus Krisztus feltámadásának napját, s nevezték ezt a napot az Úr napjának. Luther fordítása ezért jogos, amikor a harmadik parancsolat esetében nem szó szerinti, hanem tartalmilag értelmező, s a héber szombatot a német ünnepnap szóval adja vissza. A vasárnap számunkra az a nap, amelyen hagyjuk, hogy Jézus Krisztus cselekedjen bennünk és az emberekben. Bár ennek minden nap így kell lennie, de vasárnap megpihenünk a munkánk után, hogy ez különösen megtörténhessen.

DITRICH BONHOEFFER
„JÖJJ VELEM” CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel.

Címe: <http://pecsimetodista.hu/>

Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!

A honlapra, vagy a Hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*Alsószolcai gyülekezetben a cigány testvérekkel
Dr. Patrick Streiff püspök és az előljárói konferencia tagjai*

*Az új miskolci templom felszentelése
„Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá” I. Péter 3:5*

